

REÛNIE KCT 75 JAAR

LANGS DE ZIJLIJN

Zaterdag 25 maart 2017, een memorabele dag. Het Korps Commandotroepen viert het 75-jarig bestaan met een grootse ontvangst en feestelijkheden op het terrein van de Engelbrecht van Nassaukazerne in Roosendaal en een defilé door de stad.

Ruim 3000 man hebben zich aangemeld voor deze vijfjaarlijkse gebeurtenis waar heel Roosendaal voor uitloopt.

Rijen dik staat het publiek langs de route die vanaf de Parabaan via de Strauslaan en Burgemeester Prinsensingel naar het centrum van de stad voert. Wie aan de late kant is, moet er niet op rekenen op de Markt nog een plaatsje te vinden direct achter de hekken. Van de happening op het kazerneterrein krijgen buitenstaanders niet veel mee, maar aan de zijlijn, in mijn geval een bewust gekozen plek aan het einde van de afzetting op de Markt, valt genoeg te beleven.

Zo'n 50 meter voorbij het platform waar het defilé wordt afgenomen door korpscommandant Jelte Groen, burgemeester Jacques Niederer, de commissaris van de Koning Wim van de Donk, Hans Broeke, vaste kamercommissie defensie, en Marco Kroon, drager van de militaire Willemsorde, is de discipline in de formaties wat losser. Veel van de mannen durven nu wel een oogje (en meer) te wagen aan het publiek van waaruit namen geroepen worden naar familie en bekenden. Achter de strakke

ruggen van de pelotonscommandanten die zich uiteraard aan de voorschriften houden (hoofd recht vooruit en in de pas) glipt hier en daar een oud-commando uit het gelid, begroet een bekende of een familielid en loopt dan op een holletje zijn peloton achterna. Gejuich van de omstanders als een oudgediende zijn vrouw stevig omhelst en uitgebreid zont. Uit het voorbijtrekkende peloton klinkt de opmerking: "Er komen er nog meer hoor!" Waarmee bedoeld wordt dat er wel meer mannen in aanmerking zouden willen komen voor een knuffel.

Gespannen, mijn fototoestelletje in de aanslag, een Zeeuws vlaggetje als mini-vaandel als herkenningstekenboven mijn hoofd, speur ik naar bekende gezichten. Minstens twintig leden van COV Zeeland hebben zich ingeschreven. De allereerste is raak: Marius Lebbink is aangemeld om met het Fanion in het eerste gelid mee te lopen. Ik krijg hem fraai in beeld en kan afdrucken voordat er iemand voor mij

schuift. Ken van Nijenhoff valt midden in zijn peloton op door zijn karakteristieke baardje. Ik roep zijn naam, Ken kijkt mijn kant op maar de foto mislukt door een duwtje tegen mijn arm.

Dan staat plotseling Menno Weber naast mij. Hij heeft mijn Zeeuwse vlaggetje opgemerkt en is uit het peloton gestapt voor een stevige hug. Toch iemand die even laat merken dat hij begrijpt waarom ik daar sta. Ook al kan ik niet meer uitkijken naar mijn eigen oud-commando, de leden van COV Zeeland zijn inmiddels ook een beetje 'mijn mannen' geworden.....

Ik meen Marcel van Campen en Casper Baas te herkennen, zie in een flits nog een paar bekende gezichten. Waar ontdek ik al die anderen, opgeslokt in hun peloton?

Niet allemaal lopen ze mee, sommigen zullen in de bussen en busjes worden aangevoerd en worden opgesteld in een apart vak, naast het podium.

Heel Roosendaal toont zich weer eens deskundig op het gebied van het commandoleven. Een oma geeft haar kleinzoon, een jongetje van een jaar of vier, steeds uitleg over de verschillende groepen en wat de commando's allemaal doen. Ze heeft duidelijk een commando in de familie. Het defilé wordt enigszins abrupt afgesloten door de legervoertuigen van Keep them Rolling, volgeladen

met oud-commando's, en de bus van Achnacarry-Roosendaal. Daarna gonst het van de veronderstellingen waarom deze keer geen eenheid gecamoufleerde commando's met hun wapens, geen snipers omhangen met een half oerwoud en geen sneeuwplough met bepakking en ski's op de rug gebonden, in het defilé meelopen. 'Vanwege de veiligheid' meent de één. 'Ze zijn allemaal op missie' volgens een ander.

Zichtbaar is in elk geval dat behalve de hogere rangen op het podium en in het speciaal voor hen gereserveerde vak, en de zwaar gecamoufleerde bemanning van de Quads en het nieuwste speeltje van Defensie, de Vector, geen beroepsmilitairen hebben deelgenomen aan het defilé. De aandacht van het publiek voor de deelnemers is er niet minder om. Vooral de oudste lichten

mogen zich verheugen in een hartelijk applaus.

Bij de grote groep 'jonkies', de laatste lichten dienstplichtigen, is de militaire discipline nog het sterkst waarneembaar. Ook ruim voorbij 'hogerhand' blijft de stap stevig, de hoofden keurig recht vooruit gericht, enlijken ze onaangedaan langs de rijen toeschouwers te marcheren. Toch verraad een snel oogje zijwaarts dat ze zich bewust zijn van de omstanders die ook voor deze laatste groep gul applaudisseert.

Ellie de Jonge